

[Erlendsson]

Man skal nu forhandle om mineralrigdomme, som kun danskere har undersøgt og eksploiteret, man skal forhandle med en dansk-grønlandsk undergrundskommission, hvor den danske regering i juni gjorde en grønlander til formand, efter at det først var bestemt, at det skulle være en paritetisk kommission, hvor der skulle være en uvildig formand. Hvorfor gjorde man det? Jo, det gjorde man, fordi hr. Steenholdt ved de store afgiftsloves fremsættelse i juni måned erklærede, at han ikke havde taget stilling til, hvilken holdning han ville tage, og fordi regeringens afgang var truet deraf. Der blev panik hernede, da hr. Steenholdt erklærede, at han endnu ikke havde taget sit standpunkt.

Men hvad skete der så? Jo, så kom hr. Jonathan Motzfeldt ned, og efter 4 dages hårde forhandlinger, hvor man, som Grønlandsministeren senere erklærede, talte karsk og ligeud til hinanden, og det var man kun glad for, for sådan havde man altid gjort, fik hr. Jonathan Motzfeldt denne formandspost, og han fik 71 mill. kr., som af udenlandske olieselskaber var indbetalt til statskassen kontraktligt, fordi de ikke opfyldte deres koncessionsforpligtelser. Det var ikke meningen, at grønlanderne skulle have de penge. Dem afpressede de regeringen for det ene mandat, som hr. Steenholdt kunne give til regeringen, hvorved den kunne få sine afgiftslove igennem, afgiftslove, som kun lagde byrder på den danske befolkning, ikke på hverken den færøske eller den grønlandske.

Ud fra dette synspunkt mener jeg, det må være på tide at indføre hjemmestyre i Danmark. Vi blander os ikke i grønlandske og færøske forhold. Vi giver dem store økonomiske tilskud. Vi tømmer danske skatteyderes lommer for betragtelige beløb på et tidspunkt, hvor vi selv i allerhøjeste grad står og mangler de samme midler. Hvad møder man så? Møder man nogen solidaritet? Nej, pengene går kun den ene vej. Man er ikke fælles om byrder og forpligtelser, man er ikke fælles om nød, men kun om overskud.

Vi mener, det er kommet dertil, hvor både grønlanderne og færingerne skal have fuld frihed, men at de også, som der står i den færøske hjemmestyrelov af 1948 § 2, når de overtager visse områder som særanliggende, samtidig skal overtage det fulde økonomiske ansvar. Det er man gået uden om ved at bruge § 9, hvorved man har kunnet lave en spe-

ciel færøsk skolelov f. eks., en rammelov, som man kan putte alting ind i; det er ikke en dansk skolelov. Man har sikret sig 50 pct. automatisk, ligegyldig hvad man gør på skoleområdet, ligegyldig hvad man gør på socialområdet, og ligegyldig hvad man gør på sundhedsområdet. Det skulle man tidligere søge om hver gang, nu har man bundet danske skatteydere til at betale 50 pct. af færingernes udgifter på dette område i al evighed. I § 2 står, at færingerne kan forlange visse områder som færøsk særanliggende, men det kan Danmark også, og der er ingen rimelighed eller solidaritet over for danskerne ved stadig ensidigt at pålægge dem disse byrder.

Det er ikke rigtigt, som hr. Ellefsen siger, at det er blevet stadig mere fordelagtigt for Danmark at være sammen med Færøerne; det er blevet det stik modsatte.

Steenholdt (Grønl.):

Ja, hvis jeg kunne, ville jeg gerne ansætte historielærer hr. Erlendsson i Grønland. Det kan være, jeg får brug for ham i Grønland, med de betingelser som selve partiet har foreslået for, hvordan de danske skal klare sig i Grønland. Økonomiske ofre og alt det andet har jeg hørt så mange gange, at jeg ikke behøver at bruge tiden til at kommentere det. Fremskridtspartiets upopularitet i Grønland og forhåbentlig også på Færøerne skal jeg ikke give forklaring på her i tinget – den giver sig selv. I fremtiden synes jeg, det er tidspilte at bruge kostbare minutter her i salen på dette parti, så den fremtidige tavshed fra min side og forhåbentlig også fra mine færøske venners side over for fremskridtspartiets kritiske bemærkninger om Grønland og Færøerne skal bare forstås derhen, at vi er fuldstændig ligeglade med dette parti og dets tanker.

Man husker vel hr. Erlendssons bemærkning til mig sidste år om, at man må ikke blande sig i den danske politik, når man har så få stemmer bag sig. Denne gang viste det sig, at hans personlige stemmer ikke slog til i forhold til mine personlige stemmer. Men i dag, da hr. Erlendsson opholder sig her i tinget med stedfortræderstatus, har jeg nærmest lyst til, hvis jeg må, at kaste bolden tilbage til hr. Erlendsson og sige: hvordan kan